

РЕШЕНИЕ

№ 2749

гр. София, 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1834** по описа за **2021** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от ЗАНН във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Дирекция "Инспекция по труда" С. срещу решение № 20003542 от 06.01.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 99-ти състав по нахд № 10896/2020г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-006246/22.07.2020г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" С., с което на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ// на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

С жалбата се моли да бъде отменено решението на СРС, като неправилно и незаконосъобразно и на негово място да бъде постановено друго, с което да се потвърди НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от упълномощен представител, който поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - [фирма] с писмена молба оспорва жалбата и моли оспореното решение да бъде оставено в сила.

Заклучението на прокурора е, че жалбата е неоснователна, тъй като трудовото възнаграждение на работника П. е изплатено на 14.02.2020г.

Предмет на касационно оспорване е решение № 20003542 от 06.01.2021г. по нахд №

10896/2020г. на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспорваният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН. От фактическа страна районният съд е приел за установено следното:

При извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство в периода 21.04.2020г. - 09.06.2020г. от инспектори при Дирекция "Инспекция по труда" - С. на [фирма] относно изпълнението на предписание №3, дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ в Протокол за извършена проверка изх. № ПР2006820/26.03.2020г. - работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на И. П. П. за положения от него труд през м. февруари 2020г., съгласно чл.128, т.2 от КТ било установено, че срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 15.04.2020г.

СРС приел за установено, че трудовото правоотношение с П. било прекратено на 14.02.2020г. и при връчването му на тази дата вдигнал скандал заради уволнението си. Получил дължимите суми - трудово възнаграждение, обезщетение при прекратяване на договора, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и командировъчни, но отказал да подпише документите, удостоверяващи това обстоятелство. Работодателят удостоверил пред проверяващите, че известието не било потърсено от адресата П. и същото било върнато обратно.Проверяващите счели представените доказателства са неотнормими и съставили акт за установяване на административно нарушение.

Част от административно-наказателната преписка е Писмено сведение от Б. Н. – управител на [фирма], с което е декларирал, че към 08.06.2020г., след извършената проверка от м.03.2020г. не е изплащал трудови възнаграждения, обезщетения и командировъчни пари на И. П..

Представено е известие за доставяне на писмо, адресирано до И. П., на което е посочено, че се изпращат: заповед за прекратяване на ТД, молба да се яви в офиса на фирмата за попълване на трудовата книжка и подписи на документи. На гърба на известието е отбелязано, че е „отказана“ , дата на връщане – „19.02“ и подпис на служител, без посочени имена и длъжност. Настоящият съд приема, че с посочения документ не се установява изпълнение на предписанието, тъй като няма данни кой е отказал да получи писмото и кой е връчителят. Освен това от описаните в известието документи не се установява плащане на уговореното трудово възнаграждение на П. за положения от него труд през м.февруари 2020г.

На 14.02.2020г. е съставен протокол в офиса на [фирма], в който е записано, че в присъствието на двама свидетели – В.М. и Н.А. е връчена заповед за прекратяване на трудов договор на И. П., който отказал да подпише и че лицето е получило

заработените пари, вкл. за м.февруари 2020г. в размер на 612,00 лв., от които 295,36 лв. за работна заплата и 316,84 лв. за неизползван годишен платен отпуск. Протоколът не е регистриран в дружеството – няма входящ номер и дата. Подписан е от управителя и двамата свидетели – работници в санкционираното дружество. За потвърждаване на описаните в протокола данни районният съд е разпитал като свидетел Н.А., който е подписал протокола като свидетел на отказа. Служебното положение на свидетеля А. предполага установяване на обстоятелствата в протокола, чрез други доказателства – разпит на И. П. в качеството му на свидетел.

Първоначалната проверка е извършена в периода от 06.03.2020г. до 26.03.2020г. По време на проверката е присъствал управителят на фирмата, който е подписал и протокола от 14.02.2020г. / преди проверката/, но не го е представил да удостовери направеното плащане. Пак управителят в писмена форма е посочил, че не е обжалвал предписанията от №1 до №7, дадени с протокола за проверка от 26.03.2020г., тоест управителят не е оспорвал твърдението на касатора, че до 26.03.2020г. не е изплатил трудовото възнаграждение на П. за м. февруари 2020г. При тези факти за потвърждаване на данните в протокола, респ. за изпълнение на предписанието е било необходимо да се разпита като свидетел лицето, на което е платено трудовото възнаграждение – И. П..

От изложеното следва, че районният съд при неизяснена фактическа обстановка и непълнота на доказателствения материал е приел, че трудовото възнаграждение на служителя И. П. за м. февруари 2020г. е било изплатено на 14.02.2020г., поради което от обективна страна не е налице неизпълнение на влязло в сила дадено предписание под №3 в Протокол за извършена проверка изх. № ПР2006820/26.03.2020г. и същото е било изпълнено преди проверката.

Предвид изложеното жалбата е основателна. Оспореното решение следва да се отмени и делото следва да се върне за разглеждане от друг състав.

При този изход на делото районният съд при постановяване на акта следва да се произнесе по претенциите за разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 221 ал.2 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН,
СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20003542 от 06.01.2021г., постановено по нахд № 10896/2020г. по описа на СРС, НО, 99-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.